

Sygn. akt III RC 38/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2020 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale III Rodzinnym i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Honorata Wójcik

Protokolant: st.sekr.sąd. Elżbieta Gołaszewska

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2020 roku

przy udziale asesora Prokuratury Rejonowej w Łowiczu K. J.

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko S. Ś. (1)

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

1. uchyla od dnia 19 lutego 2020 roku do dnia 07 września 2020 roku obowiązek alimentacyjny M. W. wobec jej byłego męża S. Ś. (1) ustalony w wyroku Sądu Rejonowego w Łowiczu w sprawie III RC 54/15 z dnia 08.02.2016 roku,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania,
4. przyznaje wynagrodzenie adw. B. J. za reprezentację z urzędu pozwanego S. Ś. (1) w kwocie 295,20 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) z VAT i należność tę nakazuje wypłacić z rachunku Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Łowiczu.

Sygn. akt III RC 38/20

UZASADNIENIE

Powódka M. W. w pozwie z dnia 12 marca 2020 roku skierowanym przeciwko pozwanemu S. Ś. (1) wniosła o uchylenie obowiązku alimentacyjnego powódki wyrażonego kwotą 180 złotych miesięcznie wobec pozwanego orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 8 lutego 2016 roku w sprawie o sygn. akt III RC 54/15 - z dniem wytoczenia powództwa. Ponadto wniosła o zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, a także o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Powódka podniosła, iż pozwany od dnia 19 lutego 2020 roku przebywa w areszcie, gdzie ma zapewnione zaspokojenie podstawowych potrzeb. Nie ponosi zatem żadnych wydatków związanych ze swoim utrzymaniem. Strony mają małoletnie dziecko, które pozostaje na utrzymaniu powódki. Od 2016 roku pozwany nie ma żadnego kontaktu z synem, nie uczestniczy w jego wychowaniu. Cały ciężar opieki nad synem spoczywa na powódce. Udział pozwanego w wychowaniu dziecka ogranicza się do płacenia alimentów w kwocie 200 złotych. Powódka zarabia 1905 złotych netto. Ponosi koszty związane z wynajmem mieszkania – ok. 470 złotych, opłaty za media – ok. 400 złotych, a nadto koszty związane z utrzymaniem syna stron. W dacie orzekania o alimentach pozwany był osoba chorą, niezdolną do pracy. Pozwany nie czyni żadnych starań, by poprawić swoją sytuację życiową, popada w konflikty z prawem. (pozew – k. 3-4)

Sąd oddalił wniosek powódki o udzielenie zabezpieczenia. (k. 54-55, 78-v, 98-100)

W odpowiedzi na pozew pozwany S. Ś. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na pogorszący się stan jego zdrowia. Podniósł, że problemy na które powołuje się powódka dotyczą każdej matki, a każdy człowiek ponosi koszty związane z własnym utrzymaniem. (odpowiedź na pozew - k. 66)

Powyższe stanowisko pozwany podtrzymał w pismach procesowych z 9 czerwca 2020 roku i 13 sierpnia 2020 roku. (pisma procesowe – k. 105-106, 124)

W piśmie procesowym z dnia 8 września 2020 roku pozwany wystąpił o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu, zwolnienie z kosztów postępowania w całości, w tym z obowiązku zwrotu kosztów poniesionych przez powódkę uzasadniając wniosek problemami zdrowotnymi oraz faktem, iż niskie dochody nie pozwalają mu na ustanowienie pełnomocnika z wyboru i pokrycie kosztów postępowania. Wniósł ponadto o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniósł, iż posiada zaświadczenie o niepełnosprawności oraz całkowitej niezdolności do pracy. Utrzymuje się z renty w wysokości 1025 złotych. Płaci alimenty na syna w wysokości 200 złotych miesięcznie. Nie ma możliwości podjęcia pracy zarobkowej, a z uwagi na schorzenia pozwanego nikt nie chce go zatrudnić. Na utrzymanie, koszty mieszkaniowe, leczenie, rehabilitację pozostaje mu do dyspozycji kwota 825 złotych plus alimenty od powódki w wysokości 180 złotych. Na comiesięczne koszty utrzymania pozwanego składają się: energia elektryczna – 50 złotych, opłata za wodę i ścieki – 40 złotych, podatek od nieruchomości – 50 złotych, opłata za śmieci – 35 złotych, gaz – 52 złote, telefon i Internet – 80 złotych, ogrzewanie i ciepła woda – 350 złotych, środki czystości – 60 złotych, leki – 120 złotych, witaminy, magnez, leki osłonowe – 70 złotych, odzież i obuwie – 150 złotych, dentysta – 150 złotych, fryzjer – 35 złotych, komunikacja – 30 złotych, części rowerowe – 50 złotych, opłata wędkarska – 30 złotych, prasa i artykuły papiernicze – 35 złotych, uzupełnienie i naprawy sprzętu domowego – 50 złotych, żywność – 600 złotych. Ponadto pozwany ponosi koszty lekarza specjalista – 200 zł na kwartał, konserwacja dachu – 600 złotych rocznie, ubezpieczenia budynku – 284 złote rocznie. Z części potrzeb musi zrezygnować z uwagi na brak środków na ich zaspokojenie. Podniósł, że alimenty od byłej żony są dla niego istotnym elementem utrzymania. Od chwili orzeczenia alimentów jego sytuacja finansowa, ani zdrowotna nie polepszyła się. Po rozwodzie jego sytuacja się pogorszyła. Rozwód z winy powódki pogorszył jego warunki materialne. (pismo powoda – k. 147-152)

Postanowieniem z dnia 11 września 2020 roku Sąd odrzucił wniosek pozwanego o zwolnienie z kosztów sądowych wobec korzystania przez pozwanego z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych oraz ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu. (postanowienie – k. 183)

Dotychczasowe stanowiska stron zostały podtrzymane w toku dalszego postępowania. Na rozprawie w dniu 12 października 2020 roku powódka poparła powództwo, pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, zaś prokurator wniósł o uwzględnienie powództwa. (e-protokół rozprawy - k. 205-206v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Okręgowy w Łodzi I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I C 1629/11 w dniu 7 listopada 2013 roku rozwiązał przez rozwód z winy żony związek małżeński zawarty dnia 17 września 2005 roku pomiędzy stronami M. W. i S. Ś. (1).

(dowód: dokumenty z akt sprawy IIIRC 54/15)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 8 lutego 2016 roku w sprawie IIIRC 54/15 został określony obowiązek alimentacyjny powódki wobec pozwanego na kwotę 180 złotych miesięcznie.

(dowód: dokumenty z akt sprawy IIIRC 54/15, wyrok – k.208-v)

Gdy Sąd ostatnio orzekał o wysokości alimentów od powódki na rzecz pozwanego M. W. miała 37 lat. Z wykształcenia była ekonomistą. Zarabiała 2050 złotych. Mieszkała w wynajętym mieszkaniu z małoletnim synem – będącym

dzieckiem stron. Opłaty za mieszkanie wynosiły: czynsz najmu 270 złotych, energia elektryczna 250 złotych na dwa miesiące, woda 100 złotych. Do 2010 roku jej jedynym dochodem były pieniądze z wynajmu lokalu. Pożyczała pieniądze na bieżące potrzeby od brata, koleżanki.

(dowód: dokumenty z akt sprawy IIIRC 54/15)

Pozwany S. Ś. (1) miał wówczas 39 lat. Z wykształcenia był elektroenergetykiem. Był rencistą, posiadał orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy do 31.12.2017 roku. Otrzymywał rentę w wysokości netto 757,21 złotych. W czasie trwania związku małżeńskiego, tj. w 2008 roku pozwany uległ wypadkowi, w wyniku którego odniósł obrażenia czaszki. Był długo hospitalizowany, a następnie rehabilitowany. Żona nie wspierała pozwanego w chorobie. W kilka dni po wypadku pozwanego powódka urodziła syna stron. Wraz z nowonarodzonym synem powódka zamieszkała wówczas u swojej matki, uznając że wspólny dom stron nie nadaje się do zamieszkania. Swoje potrzeby pozwany określił wtedy na kwotę 1500 złotych. Kwota ta zawierała wydatki związane z zakupem żywności, środków chemicznych, leków, utrzymaniem domu. Powód korzystał ze świadczeń medycznych w ramach NFZ, za odpłatne badania, czy wizyty płaciła matka pozwanego, która również kupowała dla niego żywność, opłacała rachunki. (...) pomagała mu również siostra kupując dla niego odzież. Pozwany nie spotykał się z synem, płacił 200 złotych alimentów na syna, w żaden inny sposób nie uczestniczył w jego wychowaniu.

(dowód: dokumenty z akt sprawy IIIRC 54/15)

Obecnie powódka ma 41 lat. Z wykształcenia jest ekonomistą. Pracuje w firmie (...) Sp. z o.o. w Ł. w dziale handlowym ze średnim dochodem netto z ostatnich sześciu miesięcy – 1942,27 złotych, z umową o pracę zawartą na czas określony do 30 czerwca 2022 roku. Zamieszkuje w wynajętym mieszkaniu wraz z małoletnim synem stron, nad którym sprawuje osobistą opiekę. Koszty miesięczne utrzymania dziecka wynoszą około 1000-1200 złotych, zaś powódki - ok.1200 złotych. Koszty wynajmu to 470 złotych, opłaty za media – ok. 400 złotych. M. W. jest osobą zdrową. Wraz z pozwanym jest współwłaścicielką nieruchomości mieszczącej się w Ł. przy ul. (...).

(dowód: zaświadczenie – k. 188, umowa o pracę – k. 189, zeznania powódki e-protokół z dnia 12.10.2020 r. czas: 00:44:10 – k. 206v w zw. z wyjaśnieniami 00:03:37 – k. 205v)

S. Ś. (1) ma 43 lata, jest technikiem elektroenergetykiem. Nadal jest rencistą, posiada orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy do 31 października 2020 roku. Otrzymuje rentę w wysokości netto od marca 1025 złotych. W dniu 17 lutego 2020 roku został osadzony w zakładzie karnym jako tymczasowo aresztowany, a następnie skazany w sprawie IIK 361/20 na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy. W warunkach izolacji penitencjarnej przebywał do dnia 7 września 2020 roku. Wymierzoną mu karę pozbawienia odbywa w formie dozoru elektronicznego. W okresie tymczasowego aresztowania pozwanego jego matka J. Ś. (1) dysponowała jego finansami, pobierała w jego imieniu za jego pełnomocnictwem rentę, alimenty od byłej żony, opłacała rachunki, koszty związane z utrzymaniem nieruchomości, alimenty na małoletniego syna pozwanego. Pozwany jest współwłaścicielem nieruchomości położonej na ul. (...) w Ł.. Opłaty związane z utrzymaniem w/w nieruchomości jakie w imieniu pozwanego uiszczala jego matka w czasie jego aresztowania to: prąd - jeden miesiąc 50 złotych, kolejne miesiące 30 złotych, woda 70 złotych za dwa miesiące, następnie 30 złotych, gaz 45 złotych, telefon stacjonarny plus Internet 80 złotych. Na opał w lutym 2020 roku przeznaczono 300 złotych, a w kolejnych miesiącach kwota ta była nieco niższa. Podatek roczny od nieruchomości wyniósł 500 złotych, opłata roczna za śmieci 420 złotych (35 złotych x 12 miesięcy).

W okresie izolacji penitencjarnej pozwanego J. Ś. (2) wysyłała synowi pieniądze w kwocie średnio około 230 złotych miesięcznie - na produkty żywnościowe, suplementy diety i na kartę telefoniczną. Ponadto zamawiała dla pozwanego w kantynie więziennej paczki za kwoty 250-300 złotych. Wychodząc z zakładu karnego pozwanemu pozostała ze środków przekazanych przez matkę niewykorzystana kwota ok. 500-600 złotych. J. Ś. (1), w okresie osadzenia syna, kupiła dla niego odzież (buty, dres i bieliznę) za kwotę 450 złotych i wysłała w paczce rzeczowej. Zapłaciła także ubezpieczenie samochodu w wysokości 380 złotych, z czego zwrócono jej 180 złotych nadpłaconej składki (po likwidacji samochodu).

Z uwagi na problemy zdrowotne pozwany przyjmuje stałe leki. Koszty miesięczne tych leków to 200 złotych (leki podstawowe) oraz 120 złotych (leki osłonowe). Kiedy pozwany był tymczasowo aresztowany leki miał zapewnione przez zakład karny.

W związku z prawomocnym skazaniem w sprawie IIK 361/20 na S. Ś. (2) ciążył obowiązek uiszczenia należności wynikających z wyroku: tj. nawiązek na rzecz pokrzywdzonych: 2500 złotych, 1550 złotych, 1700 złotych, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - ok. 1600 złotych, kosztów sądowych 500 złotych. S. Ś. (1) był także skazany prawomocnie przez tut. Sąd w roku 2019 w sprawie IIK 185/18, wtedy też Sąd odstąpił od wymierzenia kary, orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Pozwany uiszczył powyższe należności.

Po opuszczeniu zakładu karnego pozwany zamieszkał ze swoją matką.

(dowód: zeznania pozwanego e-protokół z dnia 12.10.2020 r. czas: 00:45:20 – k. 206v w zw. z wyjaśnieniami 00:09:31 – k. 205v-206, zeznania świadka J. Ś. (1) e-protokół z dnia 12.10.2020 r. czas: 00:32:36 – k. 206, dokumenty z akt sprawy IIK 185/18)

Sprawa o podział majątku wspólnego stron nie jest zakończona prawomocnie. Postanowieniem wstępnym Sąd ustalił, że udział M. W. w majątku wspólnym M. W. i S. Ś. (1) wynosi 10 %, a udział S. Ś. (1) w tymże majątku wynosi 90%.

(dowód: zeznania powódki e-protokół z dnia 12.10.2020 r. czas: 00:44:10 – k. 206v w zw. z wyjaśnieniami 00:03:37 – k. 205v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Materiał dowodowy obejmujący również dokumenty zgromadzone w sprawie prowadzonej pod sygnaturą IIK 185/18, należało uznać za w pełni wiarygodny i dający pełną możliwość czynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych. Sąd uznał, że kserokopie dokumentów, nie potwierdzone za zgodność z oryginałem - wedle norm obowiązujących, świadczą jedynie o istnieniu ich oryginałów, kserokopie nie mogą bowiem stanowić dowodu w sprawie.

Wiarygodnością obdarzył zeznania świadka J. Ś. (1), a także powódki oraz pozwanego w zakresie w jakim znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym i oparł się na nich czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo znajduje uzasadnienie w części, to jest co do żądania uchylenia obowiązku alimentacyjnego za okres, w którym pozwany znajdował się w warunkach izolacji penitencjarnej, tj. od dnia 19 lutego 2020 roku do dnia 7 września 2020 roku, zaś w pozostałym zakresie należało je oddalić z uwagi na jego niezasadność.

W myśl art. 138 k.r.o., w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez zmianę stosunków rozumieć należy istotne zwiększenie możliwości zarobkowych lub majątkowych zobowiązanego do alimentacji, istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub istotne zmniejszenie się możliwości zaspokajania potrzeb własnymi siłami (T. Domińczyk [w:] K. Piasecki (red.) Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz, Warszawa 2009, s. 998).

Kodeks rodzinny i opiekuńczy przewiduje dwie postaci obowiązku alimentacyjnego między rozwiedzionymi małżonkami: zwykłą postać (art. 60 § 1 k.r.o.) oraz szerszą postać tego obowiązku (art. 60 § 2 k.r.o.).

Zgodnie z art. 60 § 1 k.r.o. małżonek rozwiedziony, który nie został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia i który znajduje się w niedostatku, może żądać od drugiego małżonka rozwiedzionego dostarczania środków utrzymania w zakresie odpowiadającym usprawiedliwionym potrzebom uprawnionego oraz możliwościom zarobkowym i majątkowym zobowiązanego.

Artykuł 60 § 1 k.r.o. reguluje istnienie i zakres obowiązku alimentacyjnego między byłymi małżonkami po orzeczeniu rozwodu, w sytuacji gdy oboje małżonkowie zostali uznani za winnych rozkładu pożycia małżeńskiego jak również ma zastosowanie w sytuacji, gdy żadnemu z małżonków nie została przypisana wina, a zatem gdy sąd rozwodowy na zgodne żądanie małżonków zaniechał orzeczenia o winie (art. 57 § 2 zdanie pierwsze k.r.o.).

Natomiast zgodnie z art. 60 § 2 k.r.o., jeżeli jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, choćby ten nie znajdował się w niedostatku.

Przepis ten (art. 60 § 2 k.r.o.) legł u podstaw obowiązku alimentacyjnego powódki względem pozwanego, ustalonego wyrokiem Sądu Rejonowego w sprawie IIIRC 54/15.

Tymczasem przedmiotem rozważań w niniejszej sprawie jest ustalenie czy nastąpiła taka zmiana stosunków, która uzasadniałaby uchylenie obowiązku alimentacyjnego powódki wobec pozwanego lub obniżenie alimentów. Zgodnie, bowiem z treścią art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przy czym przez zmianę stosunków należy rozumieć istotne zmniejszenie lub ustanie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji albo istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, wskutek czego ustalony zakres obowiązku alimentacyjnego wymaga skorygowania poprzez stosowne zmniejszenie albo zwiększenie wysokości świadczeń alimentacyjnych. Zmianę stosunków powoduje także zdarzenie, wskutek którego obowiązek alimentacyjny wygasa (vide' Kodeks rodzinny i opiekuńczy z komentarzem pod redakcją Krzysztofa Pietrzykowskiego wyd.2 Wydawnictwo C.H. BECK Wa-wa 2010r).

Analizując dowody zebrane w sprawie, Sąd uznał, że brak jest podstaw do uchylenia obowiązku alimentacyjnego w całości, a jedynie za okres od dnia 19 lutego do dnia 7 września 2020 roku, kiedy to pozwany przebywał w areszcie.

Przesłanką obowiązku alimentacyjnego powódki wobec pozwanego jest istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka wyłącznie niewinnego, choćby ten nie znajdował się w niedostatku. Sytuacja finansowej pozwanego jest trudna i absolutnie nieuzasadniająca uchylenia w całości obowiązku alimentacyjnego powódki względem pozwanego. Alimenty, które otrzymuje od powódki (180 złotych) pozwalają na zaspokojenie części jego zupełnie podstawowych potrzeb.

Zdaniem Sądu Rejonowego od ostatniego rozstrzygnięcia nie nastąpiła, taka zmiana stosunków, która uzasadniałaby uwzględnienie żądania powódki - co do całkowitego uchylenia obowiązku alimentacyjnego powódki wobec pozwanego. Pozwany nadal jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Utrzymuje się z renty w wysokości 1025 złotych. Zażywa leki. Jego stan zdrowia jest tego rodzaju, że nie jest on w stanie podjąć pracy, co zostało jednoznacznie stwierdzone w decyzji lekarza orzecznika.

Powódka z kolei pracuje, zarabia 1942 złote netto miesięcznie. Ma na utrzymaniu małoletniego syna. Otrzymuje alimenty na syna w wysokości 200 złotych miesięcznie.

Niemniej jednak należy uwzględnić okoliczność, iż w okresie od dnia 19 lutego 2020 roku do dnia 7 września 2020 roku S. Ś. (1) przebywał w zakładzie karnym jako tymczasowo aresztowany i za ten okres uchylić obowiązek alimentacyjny powódki względem byłego męża.

Jak wynika z przepisów kodeksu karnego wykonawczego - skazany przebywający w zakładzie karnym lub areszcie śledczym otrzymuje trzy razy dziennie napój i posiłki o odpowiedniej wartości odżywczej, w tym co najmniej jeden posiłek gorący, z uwzględnieniem rodzaju wykonywanej pracy i wieku skazanego, a w miarę możliwości także wymogów religijnych i kulturowych. Skazany, którego stan zdrowia tego wymaga, otrzymuje wyżywienie według wskazań lekarza. (art. 109 k.k.w.) Skazany otrzymuje do użytku, z zakładu karnego, odpowiednią do pory roku odzież, bieliznę oraz obuwie, o ile nie korzysta z własnych. Skazanemu zapewnia się warunki niezbędne do utrzymania higieny

osobistej, w szczególności otrzymuje on z zakładu karnego pościel oraz inne środki do utrzymania higieny i czystości w celi. (art. 111 k.k.w.) Skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne. Protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze zapewnia się skazanemu bezpłatnie, jeżeli ich brak mógłby pogorszyć stan zdrowia lub uniemożliwić odbywanie kary pozbawienia wolności, a w innych wypadkach odpłatnie. (art. 115 k.k.w.)

Zatem w okresie izolacji penitencjarnej pozwany miał zapewnione przez Skarb Państwa wyżywienie, opiekę medyczną, podstawowe środki higieny osobistej oraz podstawową odzież. Nie ponosił zatem kosztów związanych z kupnem tych produktów. Miał zaspokojone podstawowe uzasadnione potrzeby. W ocenie Sądu zasadne jest uchylenie obowiązku alimentacyjnego za okres, w którym pozwany znajdował się w areszcie. W tym też okresie podstawowe potrzeby pozwanego były zaspokajane w rachunku Skarbu Państwa, zatem winien zostać uchylony obowiązek powódki przyczyniania się do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb byłego małżonka. Ponadto na podkreślenie zasługuje fakt, iż sytuacja w jakiej znalazł się S. Ś. (1) (tymczasowy areszt) wynikała z jego zawinionego zachowania, naruszenia norm społecznych, popełnienia przestępstwa tego rodzaju, że konieczne było zastosowanie przez Sąd środka zapobiegawczego o izolacyjnym charakterze.

Dnia 7 września 2020 roku S. Ś. (1) opuścił mury zakładu karnego zatem od tego okresu ponownie osobiście ponosi koszty własnego utrzymania, jak zakup leków, odzieży, opłaty mieszkaniowe, leczenie. Od tej daty zatem ponownie aktualne stają się przesłanki, które legły u podstaw orzeczenia obowiązku alimentacyjnego M. W. względem jej byłego męża.

Powódka nie wykazała, iż nie posiada możliwości zarobkowych i majątkowych, aby alimentować byłego męża. M. W. obecnie osiąga dochód miesięczny 1942 złote. W wyniku rozvodu stron nastąpiło bez wątpienia pogorszenie sytuacji materialnej pozwanego, który jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej i utrzymuje się jedynie z renty, a zasądzona kwota alimentów pozwala na pokrycie uzasadnionych podstawowych potrzeb w bardzo wąskim zakresie. Sytuacja finansowa pozwanego nadal jest trudna i absolutnie nieuzasadniająca uchylenia obowiązku alimentacyjnego powódki względem pozwanego. Intencją ustawodawcy przy określaniu alimentowania małżonka niewinnego rozpadu małżeństwa było wyrównanie sytuacji materialnej małżonków, tak aby osoba niewinna jak najmniej ucierpiała na skutek rozpadu małżeństwa i taka intencja przyświecała również Sądowi w tym postępowaniu.

Zdaniem Sądu Rejonowego powódka nie udowodniła, że od ostatniego rozstrzygnięcia nastąpiła, taka zmiana stosunków, która uzasadniałaby uwzględnienie w całości żądania powódki tj. uchylenie obowiązku alimentacyjnego powódki wobec pozwanego w całości, a nie tylko za okres izolacji penitencjarnej pozwanego. Przy wykorzystaniu swoich sił, możliwości zarobkowych i majątkowych powódka jest w stanie łożyć na utrzymanie byłego męża alimenty w kwocie 180 złotych miesięcznie.

Na marginesie tylko dodatkowo należy zauważyć, że nie ma również podstaw do ustalenia, że wygasł obowiązek alimentacyjny w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.r.o. Rozwód został orzeczony z winy powódki, a po rozwodzie uprawniony do alimentów nie zawarł nowego związku małżeńskiego.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając częściowo żądanie obniżenia alimentów w pozostałym zakresie należało na podstawie art. 138 k.r.o. powództwo oddalić.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną i finansową S. Ś. (1) Sąd nie obciążył pozwanego kosztami postępowania, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Wobec ustanowienia dla strony pozwanej pełnomocnika z urzędu Sąd postanowił przyznać wynagrodzenie adwokatowi B. J. w kwocie 295,20 złotych, w tym należny podatek 23% VAT, wypłacając je z rachunku Skarbu Państwa - w oparciu o stawki wskazane w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714 z późn.zm.).